

ΠΑΝΤΑ ΘΑ ΘΥΜΑΜΑΙ πού ακριβώς βρισκόμουν και τι έκανα όταν έμαθα ότι ο πατέρας μου είχε πεθάνει.

Λιαζόμουν ξαπλωμένη γυμνή στο κατάστρωμα του «Ποσειδώνα», με το χέρι του Θίο ακουμπισμένο προστατευτικά πάνω στο στομάχι μου. Η καμπύλη της έρημης χρυσαφιάς παραλίας του νησιού μπροστά μας λαμπύριζε στον ήλιο, φωλιασμένη στον βραχώδη όρμο της. Τα κρυστάλλινα γαλαζοπράσινα νερά έσκαγαν στην αμμουδιά προσπαθώντας τεμπέλικα να γίνουν κύματα και σχημάτιζαν έναν αέρινο αφρό σαν τον αφρό ενός καπουτσίνο.

Γαληνεμένα κι αυτά, είχα σκεφτεί τότε, σαν κι εμένα.

Το προηγούμενο απόγευμα, την ώρα που έδνε ο ήλιος, είχαμε ρίξει άγκυρα στον κολπίσκο του ελληνικού νησιού Μαχαίρες, ένα νησάκι μια σταλιά, και στη συνέχεια είχαμε βγει στη στεριά τσαλαβουτώντας μέσα στα νερά με δύο φορητά ψυγείακια αγκαλιά. Το ένα ήταν γεμάτο μπαρμπούνια που είχε πάσει ο Θίο ωρίτερα την ίδια μέρα, το άλλο είχε κρασί και νερό. Είχα σωριαστεί στην άμμο, λαχανιασμένη από την προσπάθεια, και ο Θίο με είχε φιλήσει τρυφερά στη μύτη.

«Είμαστε ναυαγοί σ' ένα ερημονήσι που είναι όλο δικό μας», είχε δηλώσει, ανοίγοντας διάπλατα τα χέρια του για να

δείξει το ειδυλλιακό τοπίο. «Λοιπόν, πάω να βρω ξύλα για να ψήσουμε τα ψάρια μας».

Τον κοίταζα καθώς μου γύρισε την πλάτη και κατευθύνθηκε προς τα βράχια που σχημάτιζαν ένα μισοφέγγαρο ολόγυρα του όρμου, για να πάει στους κατάξερους και κατάλληλους για προσάναμμα θάμινους που φύτεωναν εδώ κι εκεί στις σχισμές τους. Αν λάβει κανείς υπόψη ότι ήταν ένας παγκοσμίου κλάσης ιστιοπλόος, το αδύνατο σκαρί του σε ξεγελούσε για τη δύναμη που έκρυβε το σώμα του. Συγκριτικά με τους άλλους άντρες που μαζί τους είχα πάρει μέρος ως πλήρωμα σε ιστιοπλοϊκούς αγώνες και οι οποίοι ήταν όλο φουσκωμένους μυς και στήθος σαν του Ταρζάν, ο Θίο έμοιαζε το δίχως άλλο μικροσκοπικός μπροστά τους. Ένα από τα πρώτα πράγματα που είχα προσέξει σ' εκείνον ήταν το μάλλον λοξό βάδισμά του. Αργότερα μου είπε ότι είχε σπάσει τον αστράγαλό του πέφτοντας από ένα δέντρο όταν ήταν μικρός και ότι ποτέ δεν είχε ξαναγίνει όπως πριν.

«Μάλλον αυτός είναι άλλος ένας λόγος που πάντα ένιωθα πως ήταν γραφτό μου να περάσω τη ζωή μου στο νερό. Όταν είμαι πάνω στο σκάφος, κανένας δεν μπορεί να φανταστεί πόσο γελοίος δείχνω στη στεριά όταν περπατώ», μου είχε πει γελώντας πνιχτά.

Είχαμε ψήσει τα ψάρια μας και αργότερα είχαμε κάνει έρωτα κάτω από τ' αστέρια. Το επόμενο πρωί ήταν το τελευταίο που θα περνούσαμε μαζί πάνω στο σκάφος. Και ακριβώς προτού αποφασίσω ότι έπρεπε οπωσδήποτε να ξαναρχίσω να έχω επαφή με τον έξω κόσμο και να ενεργοποιήσω το κινητό μου, για να ανακαλύψω στη συνέχεια ότι η ζωή μου είχε γίνει χίλια κομμάτια, είχα μείνει ξαπλωμένη πλάι του απόλυτα χαλαρωμένη και γαληνεμένη. Και, σαν σε όνειρο σουρεαλιστικό, είχε ξανάρθει στη σκέψη μου το θαύμα της γνωριμίας μου με τον Θίο και πώς είχαμε καταλήξει να βρεθούμε εδώ, σε τούτο το παραδεισένιο μέρος...

Πρώτη φορά τον είχα δει πριν από έναν χρόνο περίπου σ' έναν ιστιοπλοϊκό αγώνα, στη ρεγκάτα Χάινκεν στον Άγιο Μαρτίνο της Καραϊβικής. Το πλήρωμα που είχε κατακτήσει την πρώτη θέση γιόρταζε τη νίκη του και όταν ανακάλυψα ότι κυβερνήτης του ήταν ο Θίο Φόλις-Κινγκς, μου κίνησε το ενδιαφέρον. Ήταν διασημότητα στον ιστιοπλοϊκό κόσμο, επειδή την τελευταία πενταετία είχε οδηγήσει στη νίκη περισσότερα πληρώματα από οποιονδήποτε άλλο κυβερνήτη σε αγώνες ανοιχτής θάλασσας.

«Δεν είναι καθόλου όπως τον φανταζόμουν», σιγοψιθύρισα στον Ρομπ Μπέλαμι, παλιό συναθλητή με τον οποίο είχα πάρει μέρος σε αγώνες για λογαριασμό της ελβετικής εθνικής ομάδας. «Μοιάζει με σπασίκλα με αυτά τα κοκάλινα γυαλιά που φοράει», πρόσθεσα κοιτάζοντάς τον να σηκώνεται και να πηγαίνει σε ένα άλλο τραπέζι, «άσε που έχει και πολύ παράξενο περπάτημα».

«Ομολογουμένως δεν είναι ο κλασικός μπρατσωμένος ιστιοπλόος», συμφώνησε ο Ρομπ. «Αλλά ο τύπος είναι σκέτη ιδιοφυΐα, Αλ. Έχει μια έκτη αίσθηση σε ό,τι έχει να κάνει με το νερό και δεν θα εμπιστευόμουν κανέναν άλλον περισσότερο να έχω για κυβερνήτη σε φουρτουνιασμένη θάλασσα».

Αργότερα εκείνο το βράδυ ο Ρομπ με σύστησε στον Θίο και πρόσεξα ότι καθώς εκείνος μου έδινε το χέρι του, τα πράσινα μάτια του με τις καστανοπράσινες πιτσιλιές ήταν σκεφτικά.

«Ωστε εσείς είστε η διάσημη Αλ Ντ' Απλειάζ».

Πίσω από τη βρετανική προφορά του, η φωνή του ήταν ζεστή και σταθερή.

«Ναι, αλλά μόνο ως προς το δεύτερο σκέλος», απάντησα, αμήχανη με το κομπλιμέντο του, «μια και νομίζω ότι ο διάσημος είστε εσείς». Βάζοντας τα δυνατά μου να διατηρήσω ακλόνητο το βλέμμα μου κάτω από την εξονυχιστική ματιά του, είδα τα χαρακτηριστικά του να μαλακώνουν καθώς γέλασε πνιχτά.

«Πού βρίσκετε το αστείο;» απάτησα να μάθω.

«Για να πω την αλήθεια, δεν σας περίμενα έτσι».

«Τι εννοείτε “έτσι”;»

Εκείνη τη στιγμή την προσοχή του απέσπασε ένας φωτογράφος που ήθελε να βγάλει φωτογραφία όλη την ομάδα μαζί κι έτσι δεν κατάφερα να μάθω τι εννοούσε.

Έπειτα από αυτό άρχισα να τον παρατηρώ από την άλλη άκρη της αίθουσας σε διάφορες κοινωνικές εκδηλώσεις που διοργανώνονταν για τις ρεγκάτες στις οποίες συμμετείχαμε. Είχε μια απροσδιόριστη ζωντάνια κι ένα απαλό, αβίαστο γέλιο που, παρά τη φαινομενικά μαζεμένη συμπεριφορά του Θίο, έδειχνε να τραβάει τους άλλους κοντά του. Αν η εκδήλωση ήταν επίσημη, συνήθως φορούσε ένα μπεζ βαμβακερό παντελόνι κι ένα τσαλακωμένο λινό σακάκι ως ένδειξη σεβασμού στο πρωτόκολλο και στους χορηγούς του αγώνα, αλλά τα παμπάλαια παπούτσια ιστιοπλοΐας του και τα απείθαρχα καστανά μαλλιά του τον έκαναν να δείχνει πάντοτε λες και είχε μόλις κατέβει από το σκάφος.

Σ' εκείνες τις πρώτες λιγοστές εκδηλώσεις που είχε τύχει να συναντηθούμε, ήταν θαρρείς και χορεύαμε ο ένας γύρω από τον άλλον. Οι ματιές μας έσμιγαν συχνά, αλλά ο Θίο δεν επιδίωξε ποτέ να συνεχίσει εκείνη την πρώτη κουβέντα μας. Ήταν μόλις πριν από έξι βδομάδες που το πλήρωμά μου είχε νικήσει στην Αντίγκουα και το γιορτάζαμε στον λεγόμενο «Χορό του Λόρδου Νέλσον» ο οποίος σηματοδοτούσε το τέλος της πρώτης αγωνιστικής εβδομάδας, όταν ο Θίο με άγγιξε απαλά στον ώμο.

«Μπράβο, Αλ», είπε.

«Ευχαριστώ», αποκρίθηκα, νιώθοντας ικανοποιημένη που αυτή τη φορά το πλήρωμά μας είχε νικήσει το δικό του.

«Ακούω πολλά καλά πράγματα για σένα αυτή τη σεζόν, Αλ. Θέλεις να έρθεις στο πλήρωμά μου για τη ρεγκάτα των Κυκλάδων τον Ιούνιο;»

Μου είχαν ήδη προσφέρει θέση σ' ένα άλλο πλήρωμα, αλλά δεν είχα δεχτεί ακόμα. Ο Θίο αντλήφθηκε τον δισταγμό μου.

«Είσαι ήδη κλεισμένη;»

«Προς το παρόν, ναι».

«Ε τότε πάρε την κάρτα μου, σκέψου το κι απάντησέ μου μέχρι το τέλος της βδομάδας. Ειλικρινά, θα ήθελα πολύ να έχω κάποια σαν κι εσένα στο σκάφος μου».

«Σ’ ευχαριστώ». Μέσα μου όμως παραμέρισα κάθε δισταγμό. Ποιος στον κόρακα θ’ αρνιόταν την ευκαιρία να αγωνιστεί για τούτο τον άντρα που τα τελευταία χρόνια ήταν γνωστός ως «Ο Βασιλιάς των Θαλασσών»; «Παρεμπιπτόντως», του φώναξα όταν έκανε να φύγει, «την τελευταία φορά που μιλήσαμε, γιατί είπες ότι δεν με περιμένεις “έτσι”;»

Κοντοστάθηκε και μ’ έκοψε για λίγο αποπάνω ως κάτω. «Δεν σε είχα γνωρίσει ποτέ προσωπικά. Είχα ακούσει μόνο κάποια πράγματα για τις ικανότητές σου στην ιστιοπλοΐα, αυτό είναι όλο. Και όπως είπα, δεν είσαι όπως σε περίμενα. Καληνύχτα, Αλ».

Γυρίζοντας με τα πόδια στο δωμάτιό μου σ’ έναν ξενώνα δίπλα στο λιμάνι του Σεντ Τζον με τον βραδινό αγέρα να με χαϊδεύει, συλλογιόμουν την κουβέντα μας και αναρωτιόμουν γιατί άραγε με γοήτευε τόσο πολύ ο Θίο. Τα φώτα του δρόμου έλουζαν με μια ζεστή νυχτερινή λάμψη τις χαρωπές πολύχρωμες προσόψεις των σπιτιών και από λίγο πιο κάτω ακουγόταν η νωχελική βοή του κόσμου από τα μπαρ και τα καφέ. Μα εγώ ούτε που τα πρόσεχα όλα αυτά τόσο συνεπαρμένη που ήμουν από τη νίκη μας στον αγώνα – και από την πρόταση του Θίο Φόλις-Κινγκ.

Μόλις μπήκα στο δωμάτιό μου, πήγα κατευθείαν στον φορητό υπολογιστή μου και του έγραψα ένα μήνυμα αποδεχόμενη την πρότασή του. Προτού το στείλω έκανα ένα ντους, κατόπιν το ξαναδιάβασα κι έγινα κατακόκκινη από το πόσο ανυπόμονη ακουγόμουν. Αποφάσισα να το αποθηκεύσω στον φάκελο με τα πρόχειρα και να το στείλω σε κάνα δυο μέρες. Ξάπλωσα στο κρεβάτι και τεντώθηκα ολόκληρη, κάνοντας

διατάσεις στα χέρια μου για να τα ανακουφίσω από την κούραση και τον πόνο του αγώνα εκείνης της μέρας.

«Ε λοιπόν, Αλ», μονολόγησα χαμογελώντας, «*αυτή* η ρεγκάτα θα είναι πολύ ενδιαφέρουσα».

Έστειλα το μήνυμα όπως ακριβώς το είχα προγραμματίσει και ο Θίο επικοινωνήσε αμέσως μαζί μου, λέγοντάς μου πόσο χαιρόταν που τελικά μπορούσα να πάω στο πλήρωμά του. Στη συνέχεια, μόλις πριν από δύο εβδομάδες, όταν πάτησα το πόδι μου στο ιστιοπλοϊκό Χάνζε 540 με την αγωνιστική εξάρτηση που ήταν αραγμένο στο λιμάνι της Νάξου για να αρχίσω να προπονούμαι για τη ρεγκάτα των Κυκλάδων, ανακάλυψα ξαφνικά πως ένιωθα μια ανεξήγητη νευρικότητα.

Ο αγώνας δεν ήταν υπερβολικά απαιτητικός όπως συνήθως, οι αγωνιζόμενοι ήταν ένα μείγμα από ιστιοπλόους που έπαιρναν το θέμα στα σοβαρά και από λάτρες των εξορμήσεων του Σαββατοκύριακου, ενθουσιασμένοι όλοι με την προοπτική να περάσουν οκτώ μέρες υπέροχης ιστιοπλοΐας ανάμεσα σε μερικά από τα ομορφότερα νησιά του κόσμου. Και ως ένα από τα πλέον έμπειρα πληρώματα που συμμετείχαν, ήξερα ότι είχαμε πολλές πιθανότητες να είμαστε εμείς οι νικητές.

Τα πληρώματα του Θίο ήταν πάντοτε ξακουστά για τη νεαρή ηλικία των μελών τους. Ο φίλος μου ο Ρομπ Μπέλαμι κι εγώ, τριάντα Μαΐων και οι δύο, ήμαστε οι «παλιοί», τόσο σε ηλικία όσο και σε πείρα. Είχα ακουστά ότι ο Θίο προτιμούσε να παίρνει ταλέντα που βρίσκονταν στα αρχικά στάδια της ιστιοπλοϊκής τους σταδιοδρομίας, θέλοντας να προλαμβάνει τις κακές συνήθειες που μπορεί να είχαν αναπτυχθεί στο μεταξύ. Τα υπόλοιπα παιδιά του εξαμελούς πληρώματος ήταν το πολύ μέχρι είκοσι τριών ετών: ο Γκάι, ένας μπρατσωμένος Άγγλος, ο Τιμ, ένας άνετος και χαλαρός Αυστραλός, και ο Μικ, ένας Ελληνογερμανός ιστιοπλόος που ήξερε τα νερά του Αιγαίου απέξω κι ανακατωτά.

Παρότι δεν έβλεπα την ώρα να δουλέψω με τον Θίο, δεν είχα πάει αδιάβαστη. Είχα βάλει τα δυνατά μου από πριν να συγκεντρώσω πληροφορίες για τον μυστηριώδη άντρα που ήταν «Ο Βασιλιάς των Θαλασσών», ψάχνοντας στο διαδίκτυο και κουβεντιάζοντας με όσους είχαν αγωνιστεί μαζί του στο παρελθόν.

Είχα ακούσει ότι ήταν Βρετανός και ότι είχε σπουδάσει στην Οξφόρδη, γεγονός που θα δικαιολογούσε την κοφτή προφορά του, όμως στο διαδίκτυο το προφίλ του έλεγε ότι ήταν Αμερικανός πολίτης που ως κυβερνήτης είχε οδηγήσει πολλές φορές στη νίκη την ιστιοπλοϊκή ομάδα του πανεπιστημίου Γέιλ. Ένας φίλος μου είχε ακούσει ότι καταγόταν από πλούσια οικογένεια, ένας άλλος ότι ζούσε σε σκάφος.

«Τελειομανής», «Θέλει να ελέγχει τα πάντα», «Δύσκολα ικανοποιείται», «Εργασιομανής», «Μισογύνης»... Αυτά ήταν τα υπόλοιπα σχόλια για το άτομό του που είχα καταφέρει να συγκεντρώσω, ενώ το τελευταίο ειπώθηκε από γυναίκα συνάδελφο η οποία ισχυρίστηκε ότι όταν ήταν στο πλήρωμά του την παραγκώνιζε και τη μεταχειριζόταν σκληρά, πράγμα που όντως μ' έκανε να το ξανασκεφτώ. Μα το συναίσθημα που υπερίσχυσε ήταν απλό: «Αναμφίβολα είναι ο καλύτερος κυβερνήτης με τον οποίο έχω δουλέψει ποτέ, γαμώτο!»

Εκείνη την πρώτη μέρα πάνω στο σκάφος άρχισα να καταλαβαίνω γιατί οι συνάδελφοί του σέβονταν τόσο πολύ τον Θίο. Είχα συνηθίσει σε κυβερνήτες φωνακλάδες, που έδιναν τις οδηγίες τους στους πάντες ουρλιάζοντας, σαν αγροίκοι σεφ σε κουζίνα εστιατορίου. Η μετρημένη συμπεριφορά του Θίο ήταν μια αποκάλυψη. Δεν μιλούσε πολύ ενόσω δοκίμαζε τις ικανότητές μας, μοναχά μας επιθεωρούσε όλους από απόσταση. Στο τέλος της μέρας μάς μάζεψε όλους και με την ήρεμη, σταθερή φωνή του επισήμανε τα δυνατά και τα αδύναμα σημεία μας. Συνειδητοποίησα ότι δεν του είχε ξεφύγει τίποτα, ενώ η

φυσική αύρα εξουσίας που τον περιέβαλλε μας έκανε να κρεμόμαστε όλοι από τα χείλη του.

«Α, και να μην το ξεχάσω, Γκάι, τέρμα το τσιγάρο στη ζούλα όταν προπονούμαστε για αγώνα», πρόσθεσε μισοχαμογελώντας τη στιγμή που μας έλεγε ότι ήμαστε όλοι ελεύθεροι να φύγουμε.

Ο Γκάι κοκκίνισε ως τις ρίζες των ξανθών μαλλιών του. «Αυτός ο τύπος έχει μάτια και στην πλάτη», μουρμούρισε σ' εμένα καθώς κατεβαίναμε όλοι από το σκάφος ο ένας πίσω από τον άλλον για να πάμε να κάνουμε ένα ντους και να αλλάξουμε για το δείπνο.

Εκείνη την πρώτη βραδιά έφυγα από τον ξενώνα μας μαζί με την υπόλοιπη ομάδα, χαρούμενη που είχα πάρει την απόφαση να αγωνιστώ μαζί τους. Κάναμε βόλτα στο λιμάνι της Νάξου, με το φωτισμένο μεσαιωνικό πέτρινο κάστρο πάνω από το χωριό κι ένα σωρό φιδωτά σοκάκια που χάνονταν ανάμεσα στ' ασβεστωμένα σπίτια. Τα εστιατόρια κατά μήκος της μπροστινής πλευράς του λιμανιού ήταν γεμάτα ιστιοπλόους και τουρίστες που απολάμβαναν τα φρέσκα θαλασσινά και τσούγκριζαν αμέτρητες φορές τα ποτήρια τους με ούζο. Βρήκαμε στα πίσω σοκάκια ένα οικογενειακό ταβερνάκι με ξεχαρβαλωμένες ξύλινες καρέκλες και παράταιρα σερβίτσια. Το σπιτικό φαγητό ήταν ό,τι ακριβώς χρειαζόμασταν έπειτα από μια κουραστική μέρα στο σκάφος, ο θαλασσινός αέρας μας είχε ανοίξει την όρεξη για τα καλά.

Η ολοφάνερη πείνα μου έκανε τους άντρες να με κοιτάζουν περίεργα όσο εγώ καταβρόχθιζα μια μερίδα μουςακά και κάτι γενναίες μερίδες ρύζι.

«Τι τρέχει; Πρώτη φορά βλέπετε γυναίκα να τρώει;» σχολίασα σαρκαστικά και τεντώθηκα για να πάρω άλλη μία πίτα.

Ο Θίο συμμετείχε πού και πού στα πειράγματα με κάποιο ξερό σχόλιο, αλλά έφυγε αμέσως μετά το δείπνο, δεν ήθελε να ακολουθήσει στην μπαρότσαρκα που θα έπαιρνε σειρά μετά. Λίγο αργότερα έφυγα κι εγώ. Έλειπα από τόσα χρόνια

ως επαγγελματίας ιστιοπλόος, ήξερα ότι οι παλαβομάρες των αγοριών όταν έπεφτε το βράδυ δεν ήταν ένα θέαμα που θα ήθελα να δω.

Τις επόμενες δύο μέρες, κάτω από το σκεπτικό πράσινο βλέμμα του Θίο, αρχίσαμε να συνεργαζόμαστε μεταξύ μας με αποτέλεσμα να γίνουμε γρήγορα μια καλοκουρδισμένη ομάδα και ο θαυμασμός μου για τις μεθόδους του να αυξάνεται ραγδαία. Το τρίτο βράδυ μας στη Νάξο, νιώθοντας ιδιαίτερα κουρασμένη έλειπα από μια εξοντωτική μέρα κάτω από τον καυτό ήλιο του Αιγαίου, ήμουν η πρώτη που σηκώθηκα από το τραπέζι του φαγητού.

«Λοιπόν, παιδιά, εγώ φεύγω».

«Κι εγώ. Καληνύχτα. Και σας παρακαλώ να μην έρθετε αύριο για προπόνηση μ' ένα κεφάλι καζάνι από το ποτό», είπε ο Θίο και με ακολούθησε έξω από το εστιατόριο.

«Μπορώ να σου κάνω παρέα;» ρώτησε προφταίνοντάς με έξω στον δρόμο.

«Ναι, φυσικά και μπορείς», απάντησα, νιώθοντας νευρική ξαφνικά που βρισκόμασταν πρώτη φορά μόνοι.

Γυρίσαμε με τα πόδια στο μικρό ξενοδοχείο μας μέσα από τα στενά καλντερίμια, με το φως του φεγγαριού να φωτίζει δεξιά κι αριστερά τα άσπρα σπιτάκια με τις γαλάζιες πόρτες και παραθυρόφυλλα. Έκανα ό,τι μπορούσα για να του ανοίξω κουβέντα, αλλά ο Θίο απαντούσε μονίμως μ' ένα ξερό «ναι» ή «όχι» και οι μονολεκτικές απαντήσεις του άρχιζαν να μου δίνουν στα νεύρα.

Φτάνοντας στην είσοδο του ξενώνα, ο Θίο στράφηκε ξαφνικά προς το μέρος μου. «Είσαι στ' αλήθεια γεννημένη για τη θάλασσα, Αλ. Βάζεις άνετα κάτω τους περισσότερους από τους άντρες του πληρώματος. Ποιος σε δίδαξε;»

«Ο πατέρας μου», του απάντησα, έκπληκτη με τη φιλοφρόνηση. «Με πήγαινε από πολύ μικρή για ιστιοπλοΐα στη λίμνη της Γενεύης».

«Α μάλιστα, στη Γενεύη. Έτσι εξηγείται η γαλλική προφορά σου».

Προετοιμάστηκα να ακούσω το κλασικό «πες κάτι σέξι στα γαλλικά» που μου έλεγαν οι άντρες σε αυτό το σημείο, αλλά δεν συνέβη κάτι τέτοιο.

«Πάντως, ο πατέρας σου θα πρέπει να είναι τρομερός ιστοπλόος – έχει κάνει εξαιρετική δουλειά μαζί σου».

«Σ' ευχαριστώ», απάντησα καταγοητευμένη.

«Πώς σου φαίνεται που είσαι η μοναδική γυναίκα πάνω στο σκάφος; Αν και είμαι σίγουρος ότι δεν είναι η μοναδική σου φορά», βιάστηκε να προσθέσει.

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν το σκέφτομαι».

Με κοίταξε διαπεραστικά μέσα από τα κοκάλινα γυαλιά του. «Αλήθεια; Με συγχωρείς που το λέω, αλλά νομίζω ότι το σκέφτεσαι. Νιώθω ότι μερικές φορές προσπαθείς υπερβολικά να το αντισταθμίσεις και τότε είναι που κάνεις λάθη. Θα πρότεινα να χαλαρώσεις περισσότερο και να είσαι απλώς ο εαυτός σου. Τέλος πάντων, καληνύχτα». Μου χάρισε ένα βιαστικό χαμόγελο κι ανέβηκε τα άσπρα πλακόστρωτα σκαλοπάτια για το δωμάτιό του.

Εκείνη τη νύχτα ξάπλωσα στο στενό κρεβάτι με τα λευκά κολλαριστά σεντόνια να με φαγουρίζουν και τα μάγουλά μου να καίνε από το επικριτικό του σχόλιο. Εγώ έφταιγα που οι γυναίκες ήταν ακόμα ένα σχετικά σπάνιο φαινόμενο –ή, όπως θα το χαρακτήριζαν ορισμένοι άντρες συναθλητές μου, πρωτοφανές φαινόμενο– στα πληρώματα των επαγγελματικών αγωνιστικών σκαφών; Και, τέλος πάντων, ποιος νόμιζε ότι ήταν ο κύριος Θίο Φόλις-Κινγκς; Κανένας εικλαϊκευμένος ψυχολόγος, που γύριζε δεξιά κι αριστερά ψυχαναλύοντας ανθρώπους που δεν έχρηζαν ψυχανάλυσης;

Πάντα νόμιζα ότι χειρίζομαι καλά το γεγονός ότι ήμουν γυναίκα σ' έναν ανδροκρατούμενο κόσμο και ότι μπορούσα να υπομένω στωικά τα φιλικά πειράγματα και τα ψιθυριστά

σχόλια για το φύλο μου. Είχα δημιουργήσει ένα τείχος αδιαπέραστο στην καριέρα μου και δύο ξεχωριστές προσωπικότητες: στο σπίτι ήμουν η «Άλι» και στη δουλειά η «Αλ». Ναι, πολλές φορές ήταν δύσκολο και είχα μάθει να μαζεύω τη γλώσσα μου, ιδίως όταν τα σχόλια ήταν κραυγαλέα σεξιστικής φύσης και γεμάτα υπαινιγμούς για την υποτιθέμενη «ξανθιά» συμπεριφορά μου. Φρόντιζα πάντοτε να αποτρέπω τέτοιου είδους σχόλια με το να κρατάω τις κοκκινόχρυσες μπλούζες μακριά από το πρόσωπό μου, δεμένες πίσω σε μια σφιχτή αλογοουρά, και με το να μη φοράω ούτε ίχνος μακιγιάζ για να τονίσω τα μάτια μου ή για να καλύψω τις φακίδες μου. Και δούλευα το ίδιο σκληρά με καθέναν από τους άντρες πάνω στο σκάφος – ίσως, σκέφτηκα βράζοντας μέσα μου από θυμό, και ακόμη σκληρότερα.

Και τότε, ξάγρυπνη ακόμα από τα νεύρα μου, θυμήθηκα τον πατέρα μου να μου λέει ότι ένα μεγάλο μέρος του εκνευρισμού που νιώθουν οι άνθρωποι όταν δέχονται προσωπικά σχόλια και παρατηρήσεις οφείλεται στο γεγονός ότι αυτά τα σχόλια ενέχουν κάποιο ψήγμα αλήθειας. Και καθώς η νύχτα έφτανε στο τέλος της, αναγκάστηκα να παραδεχτώ ότι ο Θίο είχε μάλλον δίκιο. Δεν ήμουν ο «εαυτός μου».

Το επόμενο βράδυ ο Θίο ήρθε πάλι μαζί μου στον γυρισμό με τα πόδια στον ξενώνα. Παρά το γεγονός ότι δεν ήταν ψηλός, τον έβρισκα αφάνταστα τρομακτικό και συνειδητοποίησα ότι όταν του μιλούσα κόμπιαζα. Όσο εγώ πάσχιζα να του εξηγήσω τη διπλή προσωπικότητά μου, εκείνος με άκουγε σιωπηλά προτού απαντήσει.

«Ο πατέρας μου – του οποίου τη γνώμη συνήθως δεν θεωρώ σωστή», μου απάντησε, «είπε κάποτε ότι οι γυναίκες θα κυβερνούσαν τον κόσμο αρκεί να αξιοποιούσαν τις ικανότητές τους και να έπαυαν να προσπαθούν να γίνουν άντρες. Ίσως αυτό να πρέπει να προσπαθήσεις να κάνεις κι εσύ».

«Εύκολο να το λέει ένας άντρας, αλλά έχει δουλέψει ποτέ ο πατέρας σου σ' ένα πλήρως γυναικοκρατούμενο περιβάλλον; Κι αν το έκανε, θα ήταν ο “εαυτός του”;» αντιγύρισα, εκνευρισμένη που με πατρονάριζε.

«Σωστή παρατήρηση», συμφώνησε ο Θίο. «Τέλος πάντων, μπορεί τουλάχιστον να βοηθούσε κάπως αν σε φώναζα “Αλι”». Σου πάει πολύ περισσότερο απ' ό,τι το “Αλ”. Θα σε πείραζε κάτι τέτοιο;»

Προτού προλάβω να απαντήσω, ο Θίο σταμάτησε απότομα στη γραφική μπροστινή πλευρά του λιμανιού όπου μικρά ψαροκάικα λικνίζονταν απαλά ανάμεσα στα μεγαλύτερα κότερα και στα ταχύπλοα σκάφη ενώ ακουγόταν ο κατευναστικός ήχος από την ήρεμη θάλασσα που έγλειφε τις γάστρες τους. Τον είδα να σηκώνει τα μάτια στον ουρανό, τα ρουθούνια του να ανοίγουν αισθητά καθώς οσμίζόταν τον αέρα, θέλοντας να δει τι θα έφερνε το χάραμα από άποψη καιρού. Ήταν κάτι που είχα δει να κάνουν μόνο παλιοί ναυτικοί και μ' έπιασε ένα ξαφνικό πνιχτό γέλιο όταν φαντάστηκα τον Θίο σαν γέρο, γκρι-νιάρη θαλασσόλυκο.

Γύρισε προς το μέρος μου χαμογελώντας απορημένα. «Τι είναι τόσο αστείο;»

«Τίποτα. Κι αν αυτό σε κάνει να νιώθεις καλύτερα, μπορείς να με φωνάζεις “Αλι”».

«Σ' ευχαριστώ. Λέω να γυρίσουμε τώρα για να προλάβουμε να κοιμηθούμε. Έχω σχεδιάσει μια κουραστική μέρα για όλους μας αύριο».

Ούτε εκείνη τη νύχτα μπόρεσα να κλείσω μάτι, αφού έφερνα ξανά και ξανά την κουβέντα μας στο μυαλό μου. Ποιος, εγώ, που συνήθως έπεφτα ξερή για ύπνο, ιδίως έπειτα από προπόνηση ή αγώνα.

Και αντί η συμβουλή του Θίο να με βοηθήσει, τις επόμενες δύο μέρες έκανα ένα σωρό χαζά λάθη που μ' έκαναν να νιώθω σαν πρωτάρα και όχι ως επαγγελματίας που ήμουν. Τα έβαζα

άσχημα με τον εαυτό μου, αλλά η ειρωνεία ήταν ότι ενώ οι συνάδελφοί μου με πείραζαν καλοπροαίρετα, από τον Θίο δεν ακούστηκε ούτε μία φορά μία επικριτική λέξη.

Το πέμπτο μας βράδυ, νιώθοντας τρομερά ντροπιασμένη και σαστισμένη από την αχαρακτήριστα τσαπατσούλικη απόδοσή μου, δεν πήγα καν μαζί με την υπόλοιπη ομάδα για δείπνο. Κάθισα στη μικρή πλακόστρωτη αυλή του ξενώνα τρώγοντας ψωμί, φέτα και ελιές που με φίλειψε η καλοσυνάτη ιδιοκτήτρια. Έπνιξα τον καημό μου στο στυφό κόκκινο κρασί που μου έβαλε να πιω κι έπειτα από αμέτρητα ποτήρια άρχισα να νιώθω τελείως ζαλισμένη και να λυπάμαι τον εαυτό μου. Την ώρα που σηκώνομουν τρεκλίζοντας από το τραπέζι για να πάω για ύπνο, μπήκε στην αυλή ο Θίο.

«Είσαι καλά;» ρώτησε, ανεβάζοντας τα γυαλιά στη μύτη του για να μπορεί να με βλέπει καθαρά. Μισόκλεισα κι εγώ τα μάτια για να καταφέρω να τον δω, αλλά η μορφή του είχε γίνει ανεξήγητα θολή.

«Ναι», απάντησα με φωνή βαριά και ξανακάθισα βιαστικά όταν κατάλαβα ότι σε όποιο πράγμα προσπαθούσα να εστιάσω το βλέμμα μου, εκείνο άρχιζε να γυρίζει.

«Ανησύχησαν όλοι όταν δεν εμφανίστηκες απόψε. Δεν είσαι άρρωστη, ε;»

«Όχι». Ένωθα τη χολή να ανεβαίνει και να μου καίει τον λαιμό. «Μια χαρά είμαι».

«Ξέρεις, μπορείς να μου το πεις αν είσαι άρρωστη και σου ορκίζομαι ότι δεν θα σου το καταλογίσω. Μπορώ να καθίσω;»

Δεν απάντησα. Στην ουσία ανακάλυψα ότι δεν ήμουν σε θέση να απαντήσω επειδή πάσχιζα να ελέγξω τη ναυτία μου. Ο Θίο όμως κάθισε έτσι κι αλλιώς στην πλαστική καρέκλα του τραπεζιού απέναντί μου.

«Ποιο είναι το πρόβλημα λοιπόν;»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα», κατόρθωσα να πω.

«Άλι, το χρώμα σου είναι απαίσιο. Είσαι σίγουρη ότι δεν είσαι άρρωστη;»

«Ε... Με συγχωρείς».

Και χωρίς να πω τίποτε άλλο, σηκώθηκα παραπατώντας και ίσα που πρόλαβα να φτάσω στην άκρη της αυλής προτού ξεράσω έξω στο πεζοδρόμιο.

«Καημενούλα». Αισθάνθηκα δύο χέρια να σφίγγουν γερά τη μέση μου. «Είναι φανερό ότι δεν είσαι καθόλου καλά. Θα σε βοηθήσω να πας στο δωμάτιό σου. Ποιος είναι ο αριθμός του;»

«Είμαι... απολύτως καλά», μουρμούρισα βλακωδώς, απίστευτα φρικαρισμένη με ό,τι είχε μόλις συμβεί. Και είχε συμβεί μπροστά στα μάτια του Θίο Φόλις-Κινγκς, τον οποίο, για κάποιο λόγο, ήθελα απελπισμένα να εντυπωσιάσω. Απ' όποια πλευρά κι αν το έβλεπε κανείς, τα πράγματα δεν θα μπορούσαν να είχαν γίνει χειρότερα.

«Έλα, πάμε». Πήρε το χέρι μου που κρεμόταν άτονα, το πέρασε πάνω από τον ώμο του και σχεδόν με κουβάλησε μπροστά στα αηδιασμένα βλέμματα των άλλων πελατών.

Μόλις μπήκαμε στο δωμάτιό μου, εγώ έκανα πάλι αρκετές φορές εμετό, αλλά τουλάχιστον στην τουαλέτα αυτή τη φορά. Κάθε φορά που έβγαينا αποκεί μέσα, ο Θίο με περίμενε, έτοιμος να με βοηθήσει να ξαπλώσω πάλι στο κρεβάτι.

«Αλήθεια σου λέω», βόγκηξα, «το πρωί θα είμαι μια χαρά. Σου δίνω τον λόγο μου».

«Τις τελευταίες δύο ώρες, κάθε φορά που πας και κάνεις εμετό όλο αυτό λες», σχολίασε εκείνος ρεαλιστικά, σφουγγίζοντας με μια δροσερή, βρεγμένη πετσέτα τον κολλώδη ιδρώτα από το μέτωπό μου.

«Πήγαινε να κοιμηθείς, Θίο», μουρμούρισα ζαβλακωμένα. «Είμαι μια χαρά τώρα, αλήθεια. Απλώς έχω ανάγκη από ύπνο».

«Θα πάω, σε λίγο όμως».

«Σ' ευχαριστώ που με φροντίζεις», ψιθύρισα και τα βλέφαρά μου άρχιζαν να κλείνουν.

«Μην το συζητάς καν, Άλι».

Και τότε, έτσι όπως ήμουν στον κόσμο αυτών των λιγοστών δευτερολέπτων προτού σε πάρει ο ύπνος, που είσαι η μισή εκεί και η μισή αλλού, χαμογέλασα. «Νομίζω ότι σ' αγαπώ», άκουσα τον εαυτό μου να λέει και κατόπιν βυθίστηκα στη λήθη.

Ευπνήσα το επόμενο πρωί νιώθοντας αδύναμη αλλά καλύτερα. Έτσι όπως έκανα να σηκωθώ από το κρεβάτι, σκόνταψα πάνω στον Θίο, ο οποίος είχε πάρει ένα δεύτερο μαξιλάρι και κουλουριασμένος στο πάτωμα κοιμόταν βαθιά. Έκλεισα την πόρτα του μπάνιου, σωριάστηκα στο χέλος της μπανιέρας και τότε θυμήθηκα τα λόγια που χθες βράδυ νόμιζα – ή μήπως, Χριστέ μου, τα είχα στ' αλήθεια ξεστομίσει;

Νομίζω ότι σ' αγαπώ!

Από πού στον κόρακα είχε προκύψει αυτό; Ή μήπως είχα ονειρευτεί ότι το είχα πει; Στο κάτω κάτω, ήμουν χάλια και ίσως να είχα παραισθήσεις. *Χριστέ μου, το ελπίζω*, βόγκηξα κι έβαλα το κεφάλι μου στα χέρια μου. Αλλά... αν πράγματι δεν τα είχα πει, τότε γιατί θυμούνται αυτά τα λόγια τόσο καθαρά; Ασφαλώς και ήταν παντελώς ανακριβή, αλλά τώρα ο Θίο θα πρέπει να σκεφτόταν ότι όντως τα εννοούσα. Πράγμα που φυσικά δεν ίσχυε, έτσι δεν είναι;

Εντέλει βγήκα δειλά δειλά από το μπάνιο και είδα τον Θίο έτοιμο να φύγει. Δεν μπορούσα καν να τον κοιτάξω στα μάτια όσο εκείνος μου έλεγε ότι θα πήγαινε στο δωμάτιό του για να κάνει ένα ντους και ότι θα επέστρεφε σε δέκα λεπτά να με πάρει για να κατέβουμε για πρωινό.

«Κατέβα μόνος σου για πρωινό, Θίο. Δεν θέλω να το διακινδυνεύσω».

«Άλι, πρέπει να φας κάτι. Αν δεν καταφέρεις να κρατήσεις φαγητό στο στομάχι σου για την επόμενη ώρα, πολύ φοβάμαι ότι δεν θα μπορώ να σου επιτρέψω να έρθεις στο σκάφος μέχρι να συνέλθεις. Ξέρεις τους κανόνες».